

Arrest

nr. 196 504 van 12 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 december 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 december 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 3 december 2017 bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing.

“REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verbleef van 14.03.2014 tot 31.03.2014 in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van aanhoudingsbevel wegens diefstal, bendevoorming en gebruik van valse documenten. Op 31.03.2014 werd hij vrijgesteld met een bevel om uiterlijk op 07.04.2014 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verblijf van 12.08.2015 tot 29.09.2015 in de gevangenis van Antwerpen. Op 31.08.2015 werd betrokkene wegens inbraak veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Bovendien werden ten laste van betrokkene door de politie verschillende PV's opgesteld in de periode 2011-2017:

- AN.43.LB.036875/2017 - opzettelijke slagen en verwondingen - PZ Antwerpen
- BR.27.L6.002632/2015 - Heling - PZ PolBruno
- BR.36.L6.002412/2015 - bezit wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - PZ PolBruno
- AN.21.LB.127440/2014 - gebruik van valse en vervalste geschriften - PZ Antwerpen
- AN.10.L3.001969/2014 - verdachte handelingen - PZ Rupel
- AN.10.L3.001969/2014 - verenging van misdadigers - PZ Rupel
- AN.21.L3.002132/2014 - verdachte handelingen - PZ Rupel
- AN.36.LB.067422/2012 - weerspanningheid - PZ Antwerpen
- AN.36.LB.067422/2012 - verdachte handelingen - PZ Antwerpen
- AN.36.LB.0674228012 - opzettelijke slagen en verwondingen - PZ Antwerpen
- AN.36.LB.067422/2012 - dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - PZ Antwerpen
- AN.35.LB.022862/2012 - private veiligheid / privédetective / private militie - PZ Antwerpen
- AN.10.F1.020913/2011 - informatica / bedrog - gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen
- AN.10.F1.020913/2011 - vereniging van misdadigers - gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen
- EU.36.L1.005232/2011 - verdachte handelingen - PZ Weser-Goehl
- EU.36.L1.005232/2011 - dracht/vervoer van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - PZ Weser-Goehl

Hieruit blijkt dat betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Gelet op de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een 8 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 17.10.2007 (bijlage 13qq), op 26.08.2009 (bijlage 13quater), op 24.04.2012 (bijlage 13quater), op 06.11.2012 (bijlage 13quater), op 11.02.2013 (bijlage 13septies), op 31.03.2014 (bijlage 13), 14.04.2014 (bijlage 13septies) en op 29.12.2015 (bijlage 13qq), dat werd verlengd tot 07.07.2016. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 09/06/2017. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene heeft op 14.03.2007 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 28.06.2007.

Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 03.10.2007. Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 17.10.20007) geldig 15 dagen.

Betrokkene diende op 06.03.2008 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 28.01.2009. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 09.04.2009.

Betrokkene diende een derde asielaanvraag in op 30.07.2009. Deze werd op 26.08.2009 afgesloten met een weigering tot in overwegingname door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om grondgebied te verlaten geldig 5 dagen.

Betrokkene diende een vierde asielaanvraag in op 24.04.2012. Deze werd op 24.04.2012 afgesloten met een weigering tot in overwegingname door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om grondgebied te verlaten geldig 5 dagen.

Betrokkene diende een vijfde asielaanvraag in op 19.06.2012. Deze werd op 06.11.2012 afgesloten met een weigering tot in overwegingname

door de DVZ. Deze beslissing (bijlage 13quater) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om grondgebied te verlaten geldig 5 dagen.

Op 06.06.2014 diende betrokkene een zesde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 18.12.2015. Betrokkene ontving vervolgens per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 29.12.2015) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's zesde asielaanvraag definitief geweigerd door de RW op 01.06.2016. Betrokkene's bevel om het grondgebied te verlaten werd verlengd tot 07.07.2016.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene diende op 31.07.2007 eveneens een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 18.08.2008. Deze beslissing is op 15.09.2008 aan betrokkene betekend.

Op 02.04.2009 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 12/06/2017. Deze beslissing is op 13/06/2017 aan betrokkene betekend.

Betrokkene diende op 14.02.2011 een tweede een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 23.09.2011. Deze beslissing is op 29.02.2012 aan betrokkene betekend. Een schending van 8 EVRM kan niet aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkene diende op 15.05.2012 ook een tweede een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.07.2012. Deze beslissing is op 07.11.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 19.11.2012 nog een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van

15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 17.12.2013. Deze beslissing is op 19.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene's beroep tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd op 28.04.2017 door de RVV afgesloten wegens afstand van geding.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkene's medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat

betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij een verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 26.10.2016 komt betrokkene bij de gemeente Schoten informatie vragen over een voorgenomen huwelijk met de Belgische D.M.K[...] (°23.03.1989). Op 17.01.2017 deed betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag voorgenomen huwelijk met de Belgische D.M.K[...]. Op 09.06.2017 oordeelde het parket van Antwerpen negatief over dit voorgenomen huwelijk. Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wordt betrokkenes uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort daar betrokkene geacht wordt de openbare orde te schaden. Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw D.M.K[...] geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Mevrouw D.M.K[...] kan betrokkene bezoeken in de Russische Federatie. Bovendien kan betrokkene door middel van moderne communicatie middelen contact onderhouden met mevrouw D.M.K[...]. Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 8 en 13 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat de Raad bij arrest nr. 186.200 van 28 april 2017 de ongegrondheidsbeslissing *9ter* van 21 februari 2013 vernietigde waardoor hij vanaf die datum terug in de situatie gesteld diende te worden zoals voor het nemen van die beslissing en terug onder AI diende geplaatst te worden. Er zou tot op heden nog geen nieuwe beslissing *9ter* genomen zijn. De door hem gepleegde strafbare feiten zouden dateren van meer dan 3 jaar geleden. Hij heeft hiervoor een straf uitgezeten en doet tot op heden het nodige voor de betaling van zijn boetes.

2.3.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat een motivering in rechte en in feite.

Voor wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is het bevel gesteund op een drieledige juridische grond uit de vreemdelingenwet, met name:

"Artikel 7, alinea 1:

- 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*
- 12° *wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is."*

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt derhalve prima facie niet aangetoond.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij in feite wordt gemotiveerd dat verzoeker *"in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten"*. Dit motief wordt door verzoeker niet betwist, noch weerlegd en is voldoende determinerend om een bevel om het grondgebied te verlaten, te geven. De kritiek van verzoeker die enkel gericht is tegen de toepassing naast artikel 7, eerste lid, 3° en 12° van de vreemdelingenwet betreft derhalve een kritiek gericht tegen overtollige motieven die geen afbreuk doet aan de andere vaststelling met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en die op zich het bestreden bevel op voldoende wijze schraagt.

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, is in rechte gesteund op een tweeledige juridische grond uit de vreemdelingenwet, met name:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven"*.

In casu betwist verzoeker dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en stelt hij dat de feiten waarnaar wordt verwezen in het bestreden bevel niet als "afdoende" beschouwd kunnen worden om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten zonder vrijwillige termijn van vertrek.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft gemotiveerd waarom hij *in casu* is afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen norm door, onder meer, te motiveren dat hij dit, in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, deed omdat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde. Er werd ook toegelicht op basis van welke vaststellingen hij tot dit oordeel kwam. Deze motivering is *in casu* voldoende om te begrijpen waarom verweerder het aangewezen achtte om af te wijken van de in artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. De formele motiveringsplicht impliceert daarnaast niet dat een bestuur moet verantwoorden waarom het gebruik maakt van een bevoegdheid die hem door de wetgever werd toegekend.

Het motief dat steunt op artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet is voldoende determinerend om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De kritiek van verzoeker die gericht is tegen de toepassing naast artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet betreft derhalve een kritiek gericht tegen een overtollig motief die geen afbreuk doet aan de andere vaststelling met betrekking tot artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet en die op zich het bestreden bevel op voldoende wijze schraagt.

De motivering van het bestreden bevel laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoeker verwijst naar het inreisverbod, dient te worden opgemerkt dat de Raad, middels onderhavige procedure, niet bevoegd is zich hierover uit te spreken. Verzoeker toont verder niet aan waarom de verwerende partij geen melding zou mogen maken van het inreisverbod. Dit inreisverbod dat op het ogenblik van de bestreden beslissing, rechtsgeldig in het rechtsverkeer aanwezig is, belet niet dat het Bestuur een verwijderingsmaatregel kan nemen. Conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet kan verzoeker, vanuit het land van herkomst, de opschorting of opheffing van dit inreisverbod vragen om humanitaire redenen.

Wat betreft de opgeworpen schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet het volgende worden vastgesteld: Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3

oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat de gemachtigde in wezen de relatie tussen hem en zijn partner, dit is het gezinsleven, niet betwist. Er wordt wel melding gemaakt van het negatief advies van het parket inzake het voorgenomen huwelijk, doch hieraan wordt geen enkele conclusie verbonden voor wat betreft het bestaan van het gezinsleven. Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"Op 26.10.2016 komt betrokkene bij de gemeente Schoten informatie vragen over een voorgenomen huwelijk met de Belgische D.M.K.[...] (°23.03.1989). Op 17.01.2017 deed betrokkene bij de stad Antwerpen een aanvraag voorgenomen huwelijk met de Belgische D.M.K.[...]. Op 09.06.2017 oordeelde het parket van Antwerpen negatief over dit voorgenomen huwelijk. Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wordt betrokkenes uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort daar betrokkene geacht wordt de openbare orde te schaden. Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw D.M.K.[...] geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Mevrouw D.M.K.[...] kan betrokkene bezoeken in de Russische Federatie. Bovendien kan betrokkene door middel van moderne communicatie middelen contact onderhouden met mevrouw D.M.K.[...]."

Uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op het voorgehouden gezinsleven van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM, en bijgevolg ook in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft nu verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of –machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door verzoeker voorgehouden gezinsleven.

Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van

onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoeker houdt voor dat zijn partner op 9 juni 2017 niet bij de politie werd verhoord omdat zij daar emotioneel niet meer toe in staat was, doch hiermee weerlegt hij de determinerende motieven in de bestreden beslissing aangaande het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM niet. Door louter te stellen dat zijn partner niet werd gehoord, zonder verder te concretiseren welke elementen de partner dan wel had kunnen aanbrengen bij een gehoor die de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden, slaagt verzoeker er immers niet in deze determinerende motieven inzake het gezinsleven te ondermijnen.

In deze dient de Raad op te merken dat verzoeker niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van verzoeker van hen er toe leidt dat het voortbestaan van gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Het gegeven dat de partner van verzoeker twee maanden zwanger is, werd niet ter kennis gebracht van het bestuur zodat die er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Wat het ongebooren kind betreft, wordt vastgesteld dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouders een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (cf. EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, § 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). In het licht van artikel 8 van het EVRM was er bijgevolg op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en is er ook nog in huidige stand van het geding, geen sprake van het bestaan van een gezinsleven met het nog ongebooren kind. Ook wat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wordt opgemerkt dat met het hoger belang van het nog ongebooren kind geen rekening kan worden gehouden, zodat verzoeker zich niet dienstig op dit artikel kan beroepen wat het ongebooren kind betreft.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn partner niet kan bijstaan tijdens haar zwangerschap, de geboorte en tijdens de eerste 7 à 8 levensjaren van het kind, merkt de Raad op dat dit betoog slaat op het inreisverbod van acht jaar dat verzoeker is opgelegd. Het volstaat in dit verband te stellen dat verzoeker conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, vanuit het land van herkomst, de opschorting of opheffing van dit inreisverbod kan vragen om humanitaire redenen.

Waar verzoeker stelt nog een procedure bij de familierechtbank te Antwerpen hebben lopen en de bestreden beslissing hieromtrent niets vermeldt, toont hij niet aan welk belang hij heeft bij die kritiek. Verzoeker toont niet aan dat zijn persoonlijke verschijning ter zitting van de Familierechtbank verplicht is, noch dat hij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadsman.

Verzoeker betoogt tot slot dat zijn partner niet naar haar land van herkomst kan terugkeren aangezien zij werd erkend in de hoedanigheid van vluchteling. De Raad merkt op dat verzoekers partner inmiddels de Belgische nationaliteit heeft verworven.

Verzoeker maakt *prima facie* derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM, inclusief het recht op voortplanting dat onder deze bepaling ressorteert en evenmin absoluut van aard is.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat zijn beweerde gezinsleven het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve prima facie niet.

Het middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. MILOJKOWIC